

Engelen?

Krisha van der Male

Schrijver: Krisha van der Male
Coverontwerp: krisha van der Male
ISBN: 9789403692395
© Krisha van der Male

Hoofdstuk 1

Ik sta voor mijn spiegel. Ik kan het nog altijd niet geloven. Ben ik dit? Is dit echt mijn oranje haar dat over de schouders valt van dat meisje in de spiegel. Heb ik echt een engelenpakje aan? Grote witte vleugels op mijn rug. Kan ik echt zo mooi zijn? Ik geloof het eigenlijk niet helemaal. Ooit kon ik hier alleen van dromen, nu is het echt zo ver. Het is zaterdagavond eenendertig oktober en mijn verjaardag. Dit is niet zomaar een verjaardag, nee het is mijn zestiende verjaardag. Vanavond mag ik dan eindelijk naar het Halloweenfeest in kasteel Malink. Ze zeggen dat de graaf een duister geheim heeft, maar dat geloof ik niet. Hij kiest ieder jaar drie kinderen uit die lessen mogen volgen in het kasteel. Het wordt hun huis en hun thuis. Met andere woorden je mag alleen van het terrein af met de toestemming van de graaf. Je ziet soms maanden geen familie en vrienden. Toch wil iedereen uitgekozen worden... ja ik dus ook, mij lijkt het heerlijk om een jaar lang zonder mijn ouders en broers te zijn. Mijn broers hebben het Halloweenfeest al een keer meegemaakt. Ze werden geen van allen uitgekozen om les te krijgen op het kasteel. Mijn oudste broer baalde het meest van allemaal. Mijn jongste broer was juist heel erg blij. Hij is echt een moederskindje. Zoals ik al zei, ik ga ze niet missen, ik ben al hun geruzie zat. Iedere avond om wat ze willen eten of welke film we zullen kijken.

Ik vlecht mijn haar naar links. Ik weet nog steeds niet zeker of ik wel als engel moet gaan, misschien had ik beter voor

vampier kunnen kiezen. Snel werp ik een blik op mijn klok die boven mijn slaapkamerdeur hangt. Het is half zeven, nog precies een uur en dan moeten we op het landgoed van de graaf zijn. Ik ben zo nerveus omdat ik niet weet wat ik moet verwachten. Wat nou als alle anderen niet verkleed komen, omdat ze dat stom vinden. Dan loop ik daar als enige in mijn engeloutfit. Nee die gedachte maakt me nog onzekerder dan ik al ben. Misschien moet ik er niet heen gaan. Het Halloweenfeest is niet verplicht. Stel je voor dat er niemand is behalve ik. Edel alsjeblieft hou op met deze gedachte anders durf je straks helemaal niet meer. Oh hemel ik ben ook zo verlegen en onzeker. Nooit ga ik naar een feestje, altijd ben ik er te laf voor. Nu moet ik ervoor gaan. Mey gaat toch ook? Ja ik ben helemaal niet alleen want haar ouders brengen ons ernaartoe. Dus ik hoef niet bang te zijn en als Mey niet verkleed is trek ik toch heel snel iets anders aan. Niemand zal dan weten van dit pak al zou het wel zonde zijn. Pa en Ma hebben er veel geld aan uitgegeven. Ik ben nou eenmaal hun enige dochter en met acht kinderen is het nou niet dat het geld op hun rug groeit. Ik ben eigenlijk de enige die nooit de afdankertjes krijgt. Mijn voeten zijn te klein voor de schoenen van mijn broers. Ik ben niet kleiner dan mijn jongste broer, maar wel veel dunner.

Ik kijk opnieuw in de spiegel. Mijn oranje haar lijkt bijna licht te geven door de laatste zonnestrallen die door mijn raam naar binnen schijnen. Ze vallen precies op mijn vlecht. Mijn blauwe ogen lichten op. Ik lach naar mezelf en zie kleine kuiltjes in mijn wangen verschijnen. Misschien vind ik mezelf dan toch wel een beetje mooi. Al voel ik me nog altijd onzeker over mijn lichaam. Vroeger dachten mensen altijd dat ik zou breken als ze me vast zouden pakken. Dat kwam omdat al

mijn botten uitstaken. Ik was echt heel mager. Later dachten mensen dat ik thuis niet genoeg te eten kreeg. Dat is niet waar, we hebben altijd genoeg gehad en gekregen, ik kwam gewoon niet aan. Nu nog steeds niet, maar ik kan er beter mee leven. Ik hou echt wel van mezelf, al geef ik nog altijd meer om anderen. Waarom zou ik mezelf voor laten gaan als er iemand is die hulp nodig heeft. Ik vind dat ik best op mag staan in de metro en mag helpen met iemands boodschappen naar de auto dragen. Ik ben jong en sterk. Nooit zal ik iemand laten staan die mijn hulp nodig heeft, of het nou via een collectebus is of om hem eten te geven.

Misschien is dat iets wat er mis is met me. Ik wil altijd alles en iedereen helpen, maar vergeet mezelf daardoor. Zo kwam ik afgelopen maand twee keer te laat op school en één keer op mijn werk. Ik hielp een meisje met haar konijn vangen, omdat hij uit de tuin ontsnapt was. Ook hielp ik een bejaarde met oversteken en pakte ik een hond bij zijn riem die te sterk was voor zijn baasje. Dat was ook niet heel gek, een volwassen Labrador werd uitgelaten door een negenjarig jochie. De jongen was een schatje, maar de hond was veel te sterk. We hebben hem samen uitgelaten, helaas was ik door mijn goede daad wel veertig minuten te laat op school. Gelukkig heeft mijn docent het me vergeven.

Ik werp alweer een oog op de klok boven de deur. Nog vijf minuten en dan is Mey er.

Ik hoor getoeter buiten. Ik loop naar het raam en kijk erdoor. Hè? Ik had toch nog vijf minuten denk ik bij mezelf.

"Edel! Mey en haar moeder zijn er. Ben je al klaar?"

"Ja," roep ik snel terug.

Ik kijk nog een keer door het raam in de hoop dat ik kan zien of ze verkleed is. Eerst kan ik het niet zien, maar dan stapt

mijn beste vriendin de auto uit. Ze heeft een lichtgroene kanten jurk aan. Haar blonde haren heeft ze opgestoken. Op haar rug zitten kleine vleugels. Gelukkig ze is ook verkleed nu ben ik tenminste niet de enige. Snel pak ik mijn witte ballerina's en stap erin. Ik ren de trap af en hoop dat we op tijd in het kasteel zullen zijn.

Ik zwaai naar mijn moeder en stap de auto in. Mey haar moeder lacht naar me. Mey geeft me een knuffel en gilt van opwinding, ik lach om haar. We rijden de straat uit.

Nog een klein stukje, een paar minuten en dan zijn we eindelijk op het landgoed van graaf Malink. Ik kruis mijn vingers en hoop dat het leuk gaat worden.

Het is twee minuten voor half acht en we rijden het landgoed op. Er staan een hoop kinderen voor de grote deuren van het kasteel te wachten. Ik had helemaal geen idee hoeveel zestienjarigen er waren, maar nu merk ik dat het er heel veel zijn. We stappen de auto uit en kijken onze ogen uit. Het hele landgoed is versierd met pompoenen en slingers. Het ziet er niet eng of gevaarlijk uit. Het is eerder heel erg gezellig. Mijn angsten voor deze avond beginnen een beetje weg te zakken, misschien kan het toch heel leuk worden.

Het is precies half acht als de deuren opengaan. Ze zijn van hout en kraken. Er komt een lange slanke man naar buiten die er nog bleker uitziet dan ik in de winter. Mijn oranje haar en sproeten laten me altijd bleek lijken, zelfs als ik dat helemaal niet ben. De man heeft een zwart pak aan met een lange cape achter zich. Het is net graaf Dracula in plaats van graaf Malink. Misschien houdt hij daarom altijd een feest voor Halloween, omdat hij op een vampier lijkt. Heel even kijkt hij mijn kant op en heb ik het gevoel of hij me recht aan kijkt. Ik krijg er

kippenvel van, het is net of hij mijn ziel leest. Ik ril en probeer een andere kant op te kijken, maar het lukt me niet. Hij blijft me maar aanstaren of nee het is andersom ik blijf hem aangapen. Zou hij het door hebben iedereen kijkt zijn kant op. Misschien heeft hij het wel niet door. Ik voel me een beetje ongemakkelijk en probeer een andere kant op te kijken. Ik knipper een paar keer goed en het lukt me om ergens anders heen te kijken. Ik vind de kasteeltorens ineens heel interessant en vraag me af of daar ook mensen komen. Misschien zijn daar wel de slaapkamers van de gekozen kinderen, dat zou niet heel raar zijn. Of het is verboden terrein en er ligt iets heel moois verstoppt. Nee vast niet mijn fantasie slaat op hol.

De graaf begint te praten en ik merk dat ik hem opnieuw begin aan te gapen.

“Beste allemaal, wat een eer om jullie vanavond welkom te heten op mijn kasteel. Ik vraag jullie deze plek met respect te behandelen, veel te dansen en misselijk van al het snoep naar huis te gaan. Natuurlijk zal ik als graaf vanavond drie kinderen kiezen voor mijn bijzondere lessen. Mijn huis is vanavond jullie huis. Een hele mooie avond gewenst.”

Alle kinderen beginnen te klappen, ik ook. De kinderen die vooraan staan worden naar binnen gelaten. Ik wacht netjes tot het wat rustiger is. Terwijl ik wacht kijk ik rond. Er staan prachtige rozen langs de weg ze zijn rood en vol in bloei. Ik wil ze aan Mey laten zien, maar als ik naast me kijk zie ik dat mijn vriendin weg is. Een beetje in paniek kijk ik om me heen. Ik zie haar nergens meer. Waarom heeft ze me hier alleen gelaten? Had ze niet kunnen zeggen dat ze naar binnenging? Nee blijkbaar niet anders had ze dat vast wel gedaan. Ik voel me een beetje ongemakkelijk zo alleen. De meeste kinderen

gaan al naar binnen en ik sta hier in mijn eentje. Ik trek mijn schouders naar me toe ik ben heel bang.

Ik haat het om alleen te zijn, waarom heb ik nooit begrepen. Ik kan er alleen echt niet tegen. Er wordt een hand op mijn schouder gelegd. Ik schrik en spring bijna de lucht in.

"Sorry, liet ik je schrikken?"

Ik kijk recht in donkerbruine ogen, ze zijn bijna zwart. Een jongen met donkerblond haar dat voor zijn ogen krult kijkt me aan.

"Ja, een beetje."

"Dat was niet mijn bedoeling. Ik vroeg me af, waarom je nog buiten staat?"

"Omdat... omdat ik bang ben."

"Dat hoeft niet, kom ik ga met je mee."

Samen met deze onbekende jongen loop ik naar binnen. De hal wordt verlicht door kaarsen die op grote pilaren aan de zijkant staan. Ik kijk mijn ogen uit, er is zoveel te zien. Het is schitterend en goed onderhouden. Op het plafond staan engelen geschilderd, ze zijn prachtig. We lopen een nieuwe ruimte in met net zo'n mooi plafond al valt het me op dat deze engelen geen vleugels hebben. Ze zien er verdrietig en incompleet uit. Dan lopen we door een grote deur een versierde zaal in. Het is vol met verklede kinderen. Sommige als enge heksen en zombies anderen als prinsesjes of elfjes. Ook dit plafond heeft engelen, al zijn er hier engelen met en zonder vleugels. Ik probeer ze in me op te nemen alsof ik bang ben dat ik ze ga vergeten als ik niet naar ze blijf kijken. Eén van deze engelen spreekt me het meeste aan zij zit helemaal links in een hoek. Het is een meisje dat kan ik zien, met een smal gezicht en oranje golvend haar. Ze kijkt lief en een beetje verlegen. Bijna heb ik het gevoel of ze tegen me zal gaan

praten. Helaas gebeurt dat niet. Wat had ik ook gedacht ik leef niet in een sprookje, helaas.

Ineens zie ik Mey staan. Ze danst en heeft een lolly in haar hand. Ik loop naar haar toe en vraag waarom ze me alleen liet. Ze kijkt me aan en haalt haar schouders op. Fijn zo'n vriendin die je gewoon achterlaat voor snoepjes. Ik probeer het te vergeten, maar ergens voel ik me toch gekwetst. Wat heb ik toch een goede vriendin. Het is niet voor het eerst dat ze me ergens achterlaat, omdat ze vergeet dat ik er ben. Toch vergeef ik haar altijd weer, wat moet ik anders? Ze is mijn vriendin.

Hoofdstuk 2

Ik sta er een beetje verloren bij. Ongeveer een half uur geleden kreeg een meisje een bloedneus. Ik was de eerste die het zag, ze vertelde dat ze zich niet lekker voelde. We hebben een beetje gepraat, maar dat was mijn laatste contact tot nu toe. Ik vraag me af of mensen me proberen te mijden, omdat ik een engelenpakje draag. Zouden mensen me echt mijden? Niemand ken ik hier, behalve Mey. Die jongen met de mooie ogen heb ik niet om zijn naam gevraagd en van het meisje weet ik het ook niet. Nu vind ik dat wel jammer. Misschien had ik nieuwe vrienden kunnen maken, maar ach wat maakt het ook echt uit. Ik zie ze ook nergens meer, zouden ze al naar huis zijn? Nee dat lijkt me niet logisch, iedereen wil toch heel graag weten wie er les mag krijgen in dit prachtige kasteel. Nadat ik hierheen ben gekomen, wil ik eigenlijk niet meer weg. Jammer dat ik het maar één keer in mijn leven te zien krijg. Ik ben nou eenmaal niet slim genoeg om hier lessen te kunnen volgen. Mijn broers zeggen allemaal dat alleen echt slimme mensen gekozen worden. Aangezien het er maar drie zullen zijn behoor ik daar niet bij. Ik hoor hier niet thuis al vind ik dat heel erg jammer.

Ik loop naar een raam en kijk naar buiten. Er vallen herfstblaadjes uit de bomen, ik geef een soort glimlachje aan de lucht. Het is buiten helemaal donker. Niks van de zon of het mooie weer is nog terug te zien. Alleen de rozen in de tuin bloeien, nu pas bedenk ik me dat rozen helemaal niet kunnen bloeien in de herfst het is er veel te koud voor. Toch staan ze

er wel, grote rode rozen. Ze klimmen via de muur omhoog. Ik heb een beetje het gevoel of ik in een sprookje zit een soort van Belle en het beest. Was het niet zo dat de vader van Belle een roos voor haar wou plukken en toen gegrepen werd door het beest. Ik heb geen idee, ineens wil ik heel erg graag die film kijken. Ik denk alleen dat ze hier geen tv hebben die ik mag gebruiken. Als het wel zou mogen zou ik het nooit durven vragen, daar ben ik dan weer te verlegen voor. Ook zou ik het heel erg onbeleefd vinden. De tv aanzetten op een feestje. Helaas wel een feestje waar ik helemaal alleen ben. Mey heeft zich onder de andere pubers begeven. Ze heeft me gewoon achtergelaten. We zouden hier samen naartoe gaan en ook weer samen naar huis. Waarschijnlijk kan ik haar om twaalf uur vanavond niet vinden. Of ik moet haar van de grond schrapen, omdat ze zich veel te druk heeft gemaakt. Achter me hoor ik gegil en gelach alsof ze iets heel leuks hebben gezien. Ik draai me om, ik wil wel weten wat er zo geweldig is. Ik heb alleen mijn hoofd omgedraaid, maar ik snap wat er aan de hand is. De jongen met zijn mooie ogen is binnen gekomen samen met de graaf. Ik kijk naar hem, nee ik staar. Alweer is mijn blik gevangen door iets, iets heel erg moois. Hij doet iets met me en ik weet niet wat. Ik hoor een meisje zeggen:

“Meid, hij is echt perfect voor je.”

Nu hoor ik Mey:

“Denk je, hij is wel heel lekker.”

“Jij moet hem krijgen, je verdient hem.”

Ik voel een steek in mijn maag wanneer ik Mey naar hem toe zie lopen. Ze ziet er vol zelfvertrouwen uit. Ze knippert een paar keer met haar lange wimpers voor ze tegen hem zegt:

“Hai, ik ben Mey. Wil je dansen?”

“Hoi, ik kan niet dansen.”

“Ik eigenlijk ook niet, maar dat klinkt zo stom.”

Hij lacht, schudt zijn hoofd en loopt – nee wacht... komt hij – mijn kant op. Ik voel me gek, een beetje zenuwachtig. Ik zie Mey naar me kijken, ik voel haar woede. Hoe kan dit? Komt de jongen die mijn beste vriendin duidelijk heel leuk vindt, nu echt mijn kant op?

“Hé.”

Ik kijk hem recht aan, hij heeft echt de ogen van een engel.

“Hé.”

“Zin om met me te dansen?”

“Ja, maar dan wil ik wel weten hoe je heet.”

Hij pakt mijn hand en trekt me mee de menigte in. Waar had ik ineens het lef vandaan gehaald om zijn naam te vragen?

“Je krijgt mijn naam voor je weggaat te horen.”

“Ik wil het nu weten.”

“Hoezo?”

“Ik dans niet met vreemden.”

“Hoe heet jij?”

“Zeg ik pas als jij jouw naam vertelt.”

Hij pakt mijn hand vast en laat me een pirouette draaien. Hij trekt me naar zich toe, mijn hoofd beland op zijn schouder.

Hij fluistert:

“Jorn, en nu jouw naam.”

“Edel,” zeg ik zacht.

Hij leidt onze dans, de muziek gaat over in een rustiger nummer. Ik heb bijna het gevoel dat ik in Assepoester ben veranderd. Ik zit in het stuk dat ze danst met de knappe prins en daar geen idee van heeft. Haar zussen zijn dan stikjaloers.

Jorn tilt me op en draait me rond, hij is zo leuk al zal ik hem dat niet vertellen. Stel je voor dat hij erachter komt, dan zou mijn wereld helemaal instorten. Hij verandert iets in me, hij

vult een leegte op waarvan ik niet eens wist dat het er was. Hij zet me neer en leidt onze dans verder. Ik blijf hem aankijken en ik blijf naar hem lachen. Ik hoop dat dit moment nooit meer over gaat.

Het nummer is afgelopen, er gaat een wat sneller nummer aan en wij gaan op een van de banken zitten. Het is gek dat ik samen met iemand ben. Ik dacht dat ik de hele avond in een hoekje zou staan en me alleen zou voelen. Nu zit ik op een bank bij een van de grote ramen. Jorn zit naast me hij vertelt een verhaal over vroeger. Hij is blijkbaar een jaar ouder dan ik en woont op het kasteel. Zijn vader is de graaf. Toen ik het hoorde schrok ik eerst wel een beetje, maar eigenlijk vind ik het ook wel iets heel normaal. Tuurlijk kan de graaf de vader van Jorn zijn, iedereen heeft ouders. Wat ik alleen niet snap is waarom hij van de graaf niet van het terrein af mag. De kinderen die hij kiest mogen ook niet weg, maar dat komt omdat hij bang is dat ze een ongeluk krijgen. Ik weet niet of het waar is, maar ze zeggen dat er een heleboel mensen zijn, die jaloers zijn op hen. Mij maakt het niet zo heel veel uit, al heb ik nu wel een reden om heel graag in het kasteel te willen wonen. Als ik niet word gekozen zie ik Jorn nooit meer. Dan moet ik eerlijk zeggen dat ik daar waarschijnlijk wel overheen zou komen, zo lang ken ik hem nog niet. Toch vind ik het geen prettige gedachte. Ik vind het echt heel gezellig met hem.

“Edel, vind je het erg als ik je even alleen laat?”

“Nee hoor, hoezo?”

“Ik wil even iets aan mijn vader vragen, ben zo terug.”

“Oké, tot zo.”

Hij staat op en loopt weg. Ineens voel ik me een beetje bang.

Jorn is al bijna tien minuten weg en ik begin me af te vragen of hij nog terugkomt. Aan de andere kant van de zaal zie ik Mey staan ze kijkt boos. Ik zucht en probeer rustig te blijven. Jorn ging alleen iets aan zijn vader vragen, toch? Ik begin te twifelen over wat hij gezegd heeft, misschien heb ik het verkeerd begrepen. Misschien komt hij helemaal niet terug en is hij iets anders aan het doen. Straks vindt hij een ander meisje interessanter dan ik. Ik rol met mijn ogen en denk terug aan ons gesprek. Wat zou het uitmaken als hij een ander meisje leuk vindt. Ik kan het tenminste goed met hem vinden. Ik kijk naar de klok. We zijn nu een kwartier verder het is elf uur.

“Edel, zullen we nog een keer dansen?”

Ik kijk op en zie Jorn staan, was ik nou zo ver weg met mijn gedachten dat ik hem niet gezien heb.

“Ja is goed.”

Hij pakt mijn hand weer vast, alles in mijn lichaam tintelt. Dan zeg ik ineens:

“Sorry, ik hoorde je net tegen iemand zeggen dat je niet kan dansen, maar dat kan je wel.”

“Oké... waarom zeg je sorry? En ik kon ook niet dansen met dat meisje, want ik wilde al dansen met jou.”

Ik bloos.

“Sorry omdat ik je eigenlijk heb afgeluisterd... het ging me niks aan.”

“Maakt mij niks uit, ik snap dat je graag wilde weten waarom ik dat zei.”

“Ik vind...”

Verder kom ik niet want de graaf komt binnen. Hij lacht zijn tanden bloot en ziet er erg gelukkig uit.

“Jongens en meisjes, wat een geweldig mooie avond is het vinden jullie ook niet. Ik heb de hele avond gekeken naar jullie en ik heb besloten wie er dit jaar op school mogen komen bij mij en mijn kinderen.”

Het wordt helemaal stil in de ruimte. Ik hou mijn adem in Jorn heeft me door, want hij pakt mijn hand. Hij knijpt er zachtjes in, zou hij dit ook voelen. Alles wordt warm van binnen ik heb het gevoel of ik uit elkaar zou kunnen spatten van geluk.

De graaf gaat verder met vertellen:

“Zoals ik al zei, mijn kinderen, Jorn en Elisabeth zouden jullie naar voren willen komen en een naam opnoemen?”

Jorn laat mijn hand los en loopt naar zijn vader toe. Nu is het moment van de waarheid aangebroken, of ik mag les krijgen of ik zie hem nooit meer. Waarschijnlijk zal ik hem nooit meer zien. Ik probeer me voor te bereiden op de teleurstelling, maar ik vind het moeilijk. Elisabeth de zus van Jorn heeft net zulke ogen als hij heeft. Haar bruine haar valt net over haar schouders en hangt los. Ze heeft een lief gezicht en ik merk aan haar dat ze een stuk jonger is dan de rest.

“Mijn zoon jij mag als eerste vertellen wie er bij ons mag komen wonen.”

Jorn krijgt een brief van zijn vader. Ergens hoop ik dat mijn naam erop staat, maar hij zegt:

“Amy Duif, je bent hier van harte welkom. Kom maar naar voren.”

Een meisje met blond lang haar in een mummiepak komt naar voren. Ze ziet er een beetje zenuwachtig uit. Toch lijkt ze heel dankbaar dat ze hier naar school mag.

“Nu jij mijn dochter, zeg het maar.”

“Ik mag Kevin van Duinen verwelkomen.”